

Kontakty z Mediami
i Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 72/14
Luksemburg, 14 maja 2014 r.

Wyrok w sprawie T-198/12
Niemcy / Komisja

Sąd potwierdził decyzję Komisji zgodnie z którą Niemcy nie mogą utrzymać swych obecnych dopuszczalnych wartości dla arsenu, antymonu i rtęci w zabawkach, lecz stwierdził jej nieważność w części dotyczącej ołowiu

Niemcy nie udowodniły, że owe dopuszczalne wartości odpowiadające dawnym standardom UE zapewniają ochronę wyższą niż nowe europejskie dopuszczalne wartości

W 2009 r. Unia Europejska przyjęła nową dyrektywę „w sprawie zabawek”¹ w ramach której określiła nowe dopuszczalne wartości dla pewnych, obecnych w zabawkach, substancji chemicznych, takich jak zwłaszcza metale ciężkie. Niemcy głosowały w Radzie przeciwko tej dyrektywie i uważają, że mające zastosowanie w tym państwie dopuszczalne wartości dla ołowiu, baru, antymonu, arsenu i rtęci zapewniają lepszą ochronę, przy czym wartości te odpowiadają dawnej dyrektywie „w sprawie zabawek”² z 1988 r. Niemcy wystąpiły więc do Komisji o zezwolenie im na utrzymanie tych dawnych wartości. W decyzji z dnia 1 marca 2012 r. Komisja oddaliła ten wniosek w odniesieniu do antymonu, arsenu i rtęci i zezwoliła na utrzymanie niemieckich dopuszczalnych wartości dla ołowiu i baru jedynie najpóźniej do dnia 21 lipca 2013 r.

Niemcy wniosły skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji. Państwo to wystąpiło ponadto o zastosowanie środka tymczasowego w celu umożliwienia mu dalszego stosowania obecnych dopuszczalnych wartości do wydania wyroku co do istoty. Postanowieniem z dnia 15 maja 2013 r. prezes Sądu nakazał Komisji, aby zezwoliła na utrzymanie pięciu niemieckich dopuszczalnych wartości do dnia wydania przez Sąd orzeczenia w postępowaniu głównym³.

W wydanym w dniu dzisiejszym wyroku w postępowaniu głównym Sąd oddalił skargę Niemiec w odniesieniu do arsenu, antymonu i rtęci.

Sąd przypomniał, że państwo członkowskie może wystąpić o utrzymanie swych wcześniejszych przepisów krajowych jeżeli ocenia, iż ryzyko dla zdrowia publicznego musi być przedmiotem oceny odmiennej od oceny przyjętej przez prawodawcę Unii przy przyjmowaniu europejskiego środka harmonizującego. W tym celu państwo członkowskie będące wnioskodawcą musi wykazać, że rzeczne przepisy krajowe zapewniają poziom ochrony zdrowia publicznego wyższy aniżeli środek harmonizujący Unii i że nie wykraczają poza to, co konieczne dla osiągnięcia tego celu.

W ramach porównania niemieckich dopuszczalnych wartości i wartości przewidzianych przez nową dyrektywę dla arsenu, antymonu i rtęci, Sąd stwierdził, że dyrektywa ustanawia limity migracji gdyż przyjmuje się, że ryzyko sanitarne jest związane z ilością danej szkodliwej substancji, która może być uwolniona przez zabawkę a następnie wchłonięta przez dziecko⁴. Ponadto dyrektywa ta przewiduje trzy różne dopuszczalne wartości migracji określone w zależności od rodzaju materiału

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie bezpieczeństwa zabawek (Dz.U. L170, s. 1). Dyrektywę tę należało transponować do krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w terminie do dnia 20 stycznia 2011 r., a ich stosowanie miało rozpocząć się od dnia 20 lipca 2011 r.

² Dyrektywa 88/278/EEG Rady z dnia 3 maja 1988 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących bezpieczeństwa zabawek (Dz.U. L 187, s. 1).

³ Postanowienie prezesa Sądu z dnia 15 maja 2013 r. w sprawie [T-198/12 R](#) Niemcy / Komisja; zob. również [komunikat prasowy nr 59/13](#). Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie [C-426/13 P \(R\)](#) wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości oddalił odwołanie wniesione przez Komisję od powyższego postanowienia.

⁴ W zaskarżonej decyzji Komisja wyjaśnia, że migrację definiuje się jako ilość, która faktycznie pochodzi z zabawki i zostaje faktycznie wchłonięta przez ciało ludzkie.

obecnego w zabawce (a mianowicie materiału suchego, kruchego, sproszkowanego lub elastycznego, materiału płynnego lub lepkiego oraz materiału zeszkobanego). Niemieckie dopuszczalne wartości są natomiast wyrażone jako przyswajalność. Określają one maksymalną dopuszczalną ilość substancji chemicznej, która w wyniku używania zabawek może zostać wchłonięta i stać się dostępna dla procesów biologicznych w ludzkim ciele⁵. Co więcej rzeczony dopuszczalne wartości mają zastosowanie do wszystkich rodzajów zabawek, niezależnie od konsystencji materiału danej zabawki.

Według Sądu z informacji przedstawionych przez Komisję jasno wynika, że w wypadku materiału płynnego lub lepkiego oraz materiału suchego, kruchego, sproszkowanego lub elastycznego niemieckie dopuszczalne wartości przekształcone w dopuszczalne wartości migracji na podstawie normy EN 71-3 są dużo wyższe od wartości z nowej dyrektywy, podczas gdy w wypadku materiału zeszkobanego dopuszczalne wartości migracji określone przez nią są wyższe od wartości wynikających z przekształcenia dopuszczalnych wartości przyswajalności przewidzianych przez zgłoszone przepisy krajowe. Niemcy nie mogą zatem twierdzić, iż nowa dyrektywa zezwala na większą migrację rozpatrywanych szkodliwych substancji aniżeli migracja na jaką zezwala się w Niemczech, że dzieci są w ten sposób bardziej narażone na te substancje oraz że okoliczność ta pozwala „sama w sobie” uznać, że wspomniane państwo członkowskie w wiarygodny sposób dowiodło, iż rzeczony przepisy zapewniają poziom ochrony wyższy niż nowa dyrektywa. Trybunał zaznaczył ponadto, że materiał zeszkobany jest trudniej dostępny dla dziecka aniżeli materiał suchy lub płynny.

W każdym razie, jako że dopuszczalne wartości migracji w nowej dyrektywie są wyższe od niemieckich dopuszczalnych wartości migracji uzyskanych w wyniku przekształcenia tylko w wypadku materiału zeszkobanego, z którego wykonana jest zabawka, nie można zarzucać Komisji, że oddaliła wniosek o utrzymanie niemieckich dopuszczalnych wartości albowiem mają one zastosowanie niezależnie od konsystencji materiałów, z których wykonana jest zabawka.

Co się tyczy arsenu, antymonu i rtęci Trybunał stwierdził, że Niemcy nie przedstawiły dowodu, którego ciężar spoczywał na tym państwie członkowskim, a mianowicie dowodu na okoliczność, że niemieckie dopuszczalne wartości zapewniają poziom ochrony wyższy niż poziom ochrony przewidziany w nowej dyrektywie.

Natomiast w wypadku ołowiu Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji w zakresie w jakim ograniczała ona do dnia 21 lipca 2013 r. zatwierdzenie niemieckich dopuszczalnych wartości dla tego metalu ciężkiego. Sąd uznał bowiem że **Komisja naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia**, gdyż jej decyzja zawiera w tym względzie wewnętrzną sprzeczność mogącą stać na przeszkodzie dla prawidłowego zrozumienia powodów leżących u jej podstaw. Jako że po pierwsze dopuszczalne wartości określone w dawnej dyrektywie musiały, zgodnie z nową dyrektywą, nadal być stosowane do dnia 20 lipca 2013 r. i że po drugie utrzymanie niemieckich dopuszczalnych wartości dla ołowiu zostało zatwierdzone jedynie najpóźniej do dnia 21 lipca 2013 r. (przy czym różnica tych dwóch terminów jest czysto symboliczna) rzeczywisty skutek zaskarżonej decyzji jest równoważny z decyzją negatywną, mimo że Komisja stwierdziła spełnienie przesłanek pozwalających na zatwierdzenie utrzymania krajowych dopuszczalnych wartości dla ołowiu.

W odniesieniu do baru Sąd stwierdził na żądanie Niemiec, **że należało umorzyć postępowanie w przedmiocie skargi**. Komisja zmieniła bowiem w międzyczasie dopuszczalne wartości dla tego metalu ciężkiego z uwagi na co skarga stała się bezprzedmiotowa w odniesieniu do baru.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz

⁵ W zaskarżonej decyzji Komisja wyjaśnia, że przyswajalność definiuje się jako ilość substancji chemicznych, która faktycznie pochodzi z zabawki i może, ale nie musi, zostać wchłonięta przez ciało ludzkie.

jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106